

Het boek Daniël – honderdachtien

De profetische waarschuwing aan Jeruzalem: een symbolische uitbeelding van de gebeurtenissen van de eindtijd

Jeff Pippenger

2024-03-05

De zeven jaren van waarschuwing vanaf 63 tot het jaar 70, verkondigd door de man die „op en neer door de straten van Jeruzalem ging en de weeën uitriep die over de stad zouden komen”, waren vooraf uitgebeeld door de waarschuwing die Jeruzalem gedurende drie en een half jaar werd gegeven, eerst in de bediening van Christus, en vervolgens drie en een half jaar in de bediening van de discipelen. In eerdere artikelen is reeds vastgesteld dat de verwoesting van Jeruzalem bij het kruis had kunnen plaatsvinden, of later bij de steniging van Stefanus, maar Gods lankmoedigheid stelde Zijn oordeel over de stad en het volk uit.

„En op wie hij ook vallen zal, hem zal hij vermorzelen.” Het volk dat Christus verwierp, zou spoedig zien hoe hun stad en hun natie werden verwoest. Hun heerlijkheid zou verbrijzeld en verstrooid worden als het stof voor de wind. En wat was het dat de Joden vernietigde? Het was de rots die, indien zij daarop hadden gebouwd, hun zekerheid zou zijn geweest. Het was de goedheid van God, veracht; de gerechtigheid, versmaad; de barmhartigheid, geringgeschat. Mensen stelden zich in verzet tegen God, en alles wat hun tot heil had kunnen zijn, werd hun tot verderf. Alles wat God ten leven had verordend, bevonden zij tot de dood te zijn. In de kruisiging van Christus door de Joden lag de verwoesting van Jeruzalem besloten. Het bloed dat op Golgotha vergoten werd, was het gewicht dat hen deed wegzinken in het verderf, voor deze wereld en voor de toekomstige. Zo zal het zijn op de grote laatste dag, wanneer het oordeel zal neerkomen op hen die de genade van God verwerpen. Christus, hun rots der ergernis, zal hun dan verschijnen als een wrekende berg. De heerlijkheid van Zijn aangezicht, die voor de rechtvaardigen leven is, zal voor de goddelozen een verterend vuur zijn. Vanwege verworpen liefde, versmade genade, zal de zondaar worden vernietigd.

„Door vele illustraties en herhaalde waarschuwingen toonde Jezus wat voor de Joden het gevolg zou zijn van de verwerping van de Zoon van God. Met deze woorden richtte Hij Zich tot allen in alle eeuwen die weigeren Hem als hun Verlosser aan te nemen. Elke waarschuwing geldt hun. De ontwijde tempel, de ongehoorzame zoon, de valse wijngaardeniers, de minachtende bouwlieden, hebben hun tegenbeeld in de ervaring van iedere zondaar. Tenzij hij zich bekeert, zal het oordeel dat zij voorafschaduwden het zijne zijn.” *The Desire of Ages*, 600.

De periode van zeven jaar waarin de man tot Jeruzalem getuigde, werd bij de eerste belegering verdeeld in twee gelijke perioden van twaalfhonderdzestig dagen. Die zeven jaren vertegenwoordigden de verwoesting van Jeruzalem, en de zeven jaren van de bediening van Christus en de discipelen vertegenwoordigden het begin van de verwoesting van Jeruzalem, en Jezus illustreert altijd het einde met het begin. Die zeven jaren werden ook voorafgebeeld door de „zeven tijden” tegen het noordelijke koninkrijk, die werden verdeeld in twee gelijke perioden van twaalfhonderdzestig jaar.

Wanneer het moderne Rome de geschiedenis herhaalt van het heidense en pauselijke Rome dat het letterlijke en geestelijke Jeruzalem vertrappt, en wanneer het moderne Rome de twee geschiedenissen herhaalt van de twee perioden van waarschuwing, gegeven door de man vanaf het jaar 63 tot aan het jaar 70, en wanneer het moderne Rome de geschiedenis herhaalt die wordt voorgesteld door de twee perioden waarin Christus en de discipelen gedurende drie en een half jaar Jeruzalem in en uit gingen, zullen twee onderscheiden perioden geopenbaard worden, hoewel in de laatste dagen „de tijd niet meer is”.

De laatste van die twee perioden zijn de symbolische tweeënveertig maanden waarin het moderne Rome haar laatste vervolging van de gelovigen voltrekt, zodra haar dodelijke wond wordt genezen bij de spoedig komende zondagswet. Die symbolische tweeënveertig maanden vormen de tweede van twee perioden en zijn de periode van het uitvoerende oordeel over het moderne Rome. Aan die periode gaat het onderzoekend oordeel over de levenden in het Laodiceïsche adventisme vooraf.

De man die de waarschuwing aan het letterlijke Jeruzalem bracht, stierf tijdens het beleg van Titus. Hij stierf niet bij de verwoesting, maar tijdens het beleg dat aan de verwoesting voorafging, want niet één christen stierf bij de verwoesting van Jeruzalem.

“Zeven jaar lang bleef een man de straten van Jeruzalem op en neer gaan en de weëen verkondigen die over de stad zouden komen. Bij dag en bij nacht zong hij de wilde klaagzang: ‘Een stem uit het oosten! een stem uit het westen! een stem uit de vier winden! een stem tegen Jeruzalem en tegen de tempel! een stem tegen de bruidegoms en de bruiden! een stem tegen het gehele volk!’—Ibid. Dit wonderlijke wezen werd gevangengezet en geselsd, maar geen klacht ontsnapte aan zijn lippen. Op belediging en mishandeling antwoordde hij slechts: ‘Wee, wee Jeruzalem!’ ‘wee, wee haar inwoners!’ Zijn waarschuwende roep hield niet op totdat hij werd gedood tijdens het beleg dat hij had voorzeggd.” *The Great Controversy*, 29, 30.

De man stierf tijdens de belegering, maar niet bij de uiteindelijke verwoesting, en de uiteindelijke verwoesting stelt de sluiting van de genadetijd en de zeven laatste plagen voor. De man is daarom een symbool van de boodschap om Jeruzalem bij de eerste belegering te verlaten. De christenen sloegen toen op de vlucht, en in de eerste drie en een half jaar was de man een symbool van een groep die niet in Jeruzalem sterft, en in de tweede drie en een half jaar is hij een symbool van de laatste christenen die sterven vóór de sluiting van de genadetijd. In de eerste periode identificeert hij de honderdvierenvijftigduizend, en in de tweede periode van drie en een half jaar vertegenwoordigt hij de grote schare die tijdens de tweede periode sterft.

De boodschap van de man werd door de geschiedschrijver opgetekend, en zij werd weergegeven door zes stemmen. Toen hij uiteindelijk gevangengezet werd, luidde zijn zevende en laatste boodschap: „wee, wee” over Jeruzalem en zijn inwoners. De eerste opgetekende „stem” was een „stem uit het oosten”, en zijn laatste boodschap was „wee”. Het eerste element van zijn boodschap en het laatste element van zijn boodschap was het bijbelse symbool dat de islam voorstelt, want de islam bestaat uit de kinderen van het „oosten” in de Bijbel, en zij worden voorgesteld door de „oostenwind”. De verdubbeling van het woord „wee” in zijn laatste boodschap weerspiegelt het einde van Modern Babylon, wanneer de koningen der aarde driemaal uitroepen: „Wee, wee, die grote stad.” Het Griekse woord dat in de drie verzen in Openbaring hoofdstuk achttien met „wee”

is vertaald, wordt in hoofdstuk acht, vers dertien eveneens met „wee” vertaald.

En ik zag, en hoorde een engel vliegen in het midden des hemels, die met luider stem zei: Wee, wee, wee hun die op de aarde wonen, vanwege de overige bazuinstemmen der drie engelen, die nog bazuinen zullen! Openbaring 8:13.

De verkondiging van de man van „wee, wee” vertegenwoordigt de drievoudige toepassing van de drie weën, want de elementen van het eerste wee, gecombineerd met de elementen van het tweede wee, „regel op regel”, identificeren de elementen van het derde wee, evenals de drie uitroepen van „helaas, helaas” door de koningen der aarde in hoofdstuk achttien het derde wee vertegenwoordigen, zoals vastgesteld door het eerste en het tweede wee. Het begin en het einde van de boodschap van de man typeerden de boodschap van de islam van het derde wee.

De eerste uitdrukking van zijn boodschap was een stem uit het „oosten”, en „oosten” is een symbool van de islam, maar het is ook een aanduiding van de verzegelende engel die in het oosten opkomt.

En na deze dingen zag ik vier engelen staan op de vier hoeken van de aarde, die de vier winden van de aarde vasthielden, opdat de wind niet zou waaien over de aarde, noch over de zee, noch over enige boom. En ik zag een andere engel opkomen uit het oosten, die het zegel van de levende God had; en hij riep met luide stem tot de vier engelen, aan wie het gegeven was de aarde en de zee schade toe te brengen, zeggende: Breng geen schade toe aan de aarde, noch aan de zee, noch aan de bomen, totdat wij de dienstknechten van onze God aan hun voorhoofden verzegeld hebben. En ik hoorde het getal van hen die verzegeld waren: en er waren honderd vierenveertigduizend verzegelden uit alle stammen van de kinderen van Israël. Openbaring 7:1–4.

In het verhaal van Elia op de berg Karmel keek hij, toen hij naar de zee zag en een wolk waarnam, in westelijke richting, want de berg Karmel ligt nabij de Middellandse Zee.

En het geschiedde ten zevenden male, dat hij zeide: Zie, er rijst een kleine wolk op uit de zee, als eens mensen hand. En hij zeide: Ga op, zeg tot Achab: Span uw wagen aan en daal af, opdat de regen u niet ophoude. 1 Koningen 18:44.

Elia zou naar het westen hebben gekeerd, in de richting van de Middellandse Zee. In Lukas hoofdstuk twaalf spreekt Christus erover dat Zijn boodschap een boodschap van verdeeldheid is.

Meent gij dat Ik gekomen ben om vrede te brengen op de aarde? Ik zeg u: Neen, veeleer verdeeldheid. Want van nu aan zullen er vijf in één huis verdeeld zijn, drie tegen twee, en twee tegen drie. De vader zal verdeeld zijn tegen de zoon, en de zoon tegen de vader; de moeder tegen de dochter, en de dochter tegen de moeder; de schoonmoeder tegen haar schoondochter, en de schoondochter tegen haar schoonmoeder. En Hij zei ook tot de scharen: Wanneer gij een wolk ziet opkomen uit het westen, zegt gij terstond: Er komt een regenbui; en zo geschiedt het. En wanneer gij de zuidenwind ziet waaien, zegt gij: Er zal hitte komen; en het gebeurt. Huichelaars, gij kunt het aanzien van hemel en aarde onderscheiden; maar hoe komt het dat gij deze tijd niet onderscheiden kunt? Lukas 12:51–56.

De boodschap van de boodschapper aan Jeruzalem draagt de handtekening van Alfa en Omega, want het begin en het einde identificeren de islam van het derde Wee, en met de stem van het “oosten” identificeert zij tegelijkertijd de boodschap van de islam als de verzegelingsboodschap. De “tweede stem” uit het “westen” identificeert de late regen, die de laatste regen is, en alle profeten spreken tot de laatste dagen. De boodschap van het “westen” is een symbool van de boodschap van de late regen, die twee klassen van aanbidder voortbrengt. De ene klasse kan de boodschap van de late regen niet herkennen, want zij “onderscheiden deze tijd niet.”

Het volgende element van de boodschap van de boodschapper is de stem van de „vier winden”, die zowel de verzegelingsboodschap is als de boodschap van het toornige paard van de islam, zoals voorgesteld door het derde Wee. Het volgende element is gericht tegen Jeruzalem en de tempel en identificeert aldus de boodschap van alle profeten, die een klasse van mensen aanwijst die wordt voorbijgegaan, want zij hebben hun aanspraak op redding niet in Christus gegrond, maar in de tempel en in hun erfgoed als Gods uitverkoren volk. Zij zijn degenen door de gehele heilige geschiedenis heen die worden voorgesteld als uitroepende: „de tempel des Heren, de tempel des Heren zijn wij.” De boodschap tegen Jeruzalem en de tempel is de Laodiceaanse boodschap.

‘Het is niet nodig zich erover te verwonderen dat de gemeente niet levend gemaakt wordt door de kracht van de Heilige Geest. Mannen en vrouwen schuiven de onderwijzing die Christus heeft gegeven terzijde. Toorn en hebzucht behalen de overwinning. De tempel van de ziel is vol goddeloosheid. Er is geen plaats voor Christus. Mensen volgen hun eigen verkeerde wegen. Zij willen geen gehoor geven aan de woorden van de Heiland. Zij nemen zichzelf in eigen hand en verwerpen bestraffingen en waarschuwingen, totdat de kandelaar van zijn plaats wordt weggenomen en het geestelijk onderscheidingsvermogen door menselijke denkbeelden in verwarring wordt gebracht. Hoewel zij in hun dienst tekortschieten, rechtvaardigen zij zichzelf door te zeggen: “Des HEEREN tempel, Des HEEREN tempel zijn wij.” Zij stellen de wet van God terzijde om het licht van hun eigen verbeelding te volgen.’ Review and Herald, 8 april 1902.

De boodschapper verhieft vervolgens de stem van zijn waarschuwingsboodschap tegen de bruidegoms en de bruiden, als een symbool van de methode van „regel op regel”, want de profetische lijn van de laatste dagen zal precies zijn zoals de profetische lijn in de dagen van Noach was, toen zij ten huwelijk gaven op juist het moment waarop de vloed van verderf op het punt stond hun wereldse ambities en plannen te overspoelen.

‘De Bijbel verklaart dat de mensen in de laatste dagen geheel in beslag genomen zullen zijn door wereldse bezigheden, door genot en geldwinst. Zij zullen blind zijn voor de eeuwige werkelijkheden. Christus zegt: “En gelijk de dagen van Noach waren, alzo zal ook de komst van de Zoon des mensen zijn. Want gelijk zij waren in de dagen vóór de zondvloed, etende en drinkende, huwende en ten huwelijk uitgevende, tot op de dag waarop Noach in de ark ging, en het niet bemerkten, totdat de zondvloed kwam en hen allen wegnam; alzo zal ook de komst van de Zoon des mensen zijn.” Mattheüs 24:37–39.’

“Zo is het heden ten dage. Mensen haasten zich voort in de jacht naar winst en zelfzuchtige genieting, alsof er geen God, geen hemel en geen hiernamaals waren. In de dagen van Noach

werd de waarschuwing voor de zondvloed gezonden om de mensen in hun goddeloosheid op te schrikken en hen tot bekering te roepen. Zo is ook de boodschap van Christus' spoedige komst bedoeld om de mensen wakker te schudden uit hun opgaan in wereldse dingen. Zij is bestemd om hen te doen ontwaken tot het besef van de eeuwige werkelijkheden, opdat zij gehoor geven aan de uitnodiging tot de tafel des Heren.

„De evangelie-uitnodiging moet aan de gehele wereld worden gegeven — ‘aan alle natie, en geslacht, en taal, en volk.’ Openbaring 14:6. De laatste boodschap van waarschuwing en barmhartigheid moet de gehele aarde met haar heerlijkheid verlichten. Zij moet alle klassen van mensen bereiken, rijk en arm, hoog en laag. ‘Ga uit op de wegen en langs de heggen,’ zegt Christus, ‘en dwing hen binnen te komen, opdat Mijn huis vol worde.’” Verhalen om te overdenken van Christus, 228.

Het laatste element van de waarschuwing wordt in de voorgaande passage benadrukt. De boodschap, voorgesteld als de stem tegen „al het volk”, is het eeuwige evangelie, dat de noodzaak aanwijst om aan de vereisten van het evangelie te voldoen teneinde gered te worden. De eerste vereiste van het eeuwige evangelie is God te vrezen, en die vrees is gegrond op de werkelijkheid dat het onze zonden waren die Christus, de Zoon van de levende God, aan het kruis brachten.

Elk element van de boodschapper aan Jeruzalem gedurende zijn zevenjarige bediening vertegenwoordigde het eeuwige evangelie, dat hetzelfde evangelie was als het evangelie dat werd verkondigd gedurende de zeven jaar waarin Christus het verbond met velen bevestigde, van het jaar 27 tot het jaar 34. Het is tevens het eeuwige evangelie dat wordt verkondigd in de laatste twee perioden van de eindtijd, en het is specifiek verbonden met de boodschap van de late regen, zijnde de boodschap van de islam van het derde Wee. Het duidt op de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend, de scheiding van de tarwe en het onkruid, de Laodiceïsche toestand van het onkruid, en de drievoudige toepassing van profetie als een symbool van de methodologie van de late regen, die is: „regel op regel.”

De boodschap van zeven jaren in die geschiedenis is profetisch geplaatst binnen de „dagen der wraak”, die deel uitmaakten van de allereerste vermelding van Christus' boodschap en werk, en Zijn boodschap en werk moeten in de laatste dagen worden herhaald door de honderdvierenvijftigduizend. Zij zullen dan hun boodschap plaatsen binnen het profetische kader van de „dagen van Gods wraak”. Er zijn twee bijbelse typen van Gods „wraak” die in Zijn Woord worden voorgesteld: Zijn wraak over Zijn volk en ook Zijn wraak over Zijn vijanden.

De „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig illustreren Gods wraak over Zijn opstandige volk, en die wraak omvat het letterlijke en geestelijke vertreden van het heiligdom en het heerleger. Binnen de symboliek van het vertreden van het heiligdom en het heerleger wordt ook de symboliek van Gods wraak over Zijn vijanden voorgesteld. In de laatste dagen wordt Gods wraak tegen Zijn volk voorgesteld als het uitspuwen van het Laodiceese adventisme bij de spoedig komende zondagswet. Bij dat wegmerk begint ook Zijn wraak over het moderne Babylon.

Het onderzoekend oordeel over de levenden over het Laodiceaanse adventisme, waarop het uitvoerend oordeel volgt over de hoer van Tyrus en het beest waarop zij rijdt en waarover zij

heerst, is de profetische geschiedenis van de laatste dagen, waarin de uitwerking van elk gezicht wordt vervuld. Elk gezicht moet op die twee profetische perioden worden toegepast, want de methodologie van de late regen is de toepassing van profetische lijn op profetische lijn. Aan het begin van die twee geschiedenissen heeft Jezus een “teken” aangewezen dat bewijst dat degenen die op dat moment leven, zich in de laatste generatie van de geschiedenis der aarde bevinden.

De eerste periode begon toen de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend op 11 september 2001 een aanvang nam. Binnen die waymark werd het „teken” geplaatst dat Christus in Lukas eenentwintig aanduidde.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

“Nu, broeders, God wil dat wij onze plaats innemen bij de man die de lantaarn draagt; wij willen onze plaats innemen waar het licht is, en waar God aan de bazuin een duidelijk geluid heeft gegeven. Wij willen de bazuin een duidelijk geluid geven. Wij hebben in verwarring verkeerd, en wij hebben in twijfel verkeerd, en de gemeenten staan gereed te sterven. Maar nu lezen wij hier: ‘En na deze dingen zag ik een andere engel uit de hemel neerdalen, hebbende grote macht; en de aarde werd verlicht door zijn heerlijkheid. En hij riep krachtig met sterke stem, zeggende: Babylon, de grote, is gevallen, is gevallen, en is geworden een woonplaats van duivelen, en een schuilplaats van elke onreine geest, en een kooi van elke onreine en hatelijke vogel’ [Openbaring 18:1, 2].”

„Welnu, hoe zullen wij ooit iets van die boodschap kunnen weten, als wij niet in een toestand verkeren om ook maar iets van het licht des hemels te herkennen wanneer het tot ons komt? En even gemakkelijk zullen wij de donkerste misleiding aannemen, wanneer die tot ons komt van iemand die met ons instemt, terwijl wij geen greintje bewijs hebben dat de Geest van God hem heeft gezonden. Christus zei: ‘Ik kom in de naam van mijn Vader, maar gij neemt Mij niet aan’ [zie Johannes 5:43]. Welnu, dat is precies het werk dat hier gaande is geweest sinds de bijeenkomst te Minneapolis. Omdat God een boodschap zendt in Zijn naam die niet met uw opvattingen overeenstemt, [concludeert gij] daarom dat zij geen boodschap van God kan zijn.” Sermons and Talks, deel 1, 142.